

No ve de trenta anys

La primera cosa d'Isabel-Clara Simó que diu el *Nou diccionari de la literatura catalana* és que l'any 1992 va participar en l'antologia *Poetes universitaris valencians*. L'antologia s'edita l'any 1962.

Els dos racons de la memòria

Enciclopedia.cat ha afegit el darrer títol d'Isabel-Clara Simó, *Els racons de la memòria*, llibre de records, dues vegades. Primer, a la llista dels llibres de narracions. I després és presentat com a llibre "biogràfic".

La cosa semblava prou clara

Rosanette, l'entretenguda de *L'educació sentimental*, perd els favors del príncep rus i ha de deixar el bonic pis del carrer de Drouot per agafar-ne un altre al boulevard Poissonnière, en un quart ("au quatrième"). Quan Frédéric, protagonista de la novel·la, anava curt d'armilla també vivia en un quart i, com diuen les edicions anotades, això era signe de pobresa, perquè la gent més benestant vivia a la planta baixa o al principal. A l'escena posterior al trasllat, Frédéric surt del pis de Rosanette i veu al tercer, a l'escala, la gorra d'un guàrdia nacional que puja. Per tant, això confirma que "au quatrième" vol dir a la quarta planta. Més endavant, Frédéric pujarà corrents "els quatre pisos de Rosanette", com encertadament tradueix Lluís Maria Todó. La cosa semblava prou clara. Però no. Todó, Destino i la Institució de les Lletres Catalanes diuen, quan Flaubert notifica que el pis és "au quatrième", que Rosanette va agafar un pis "al districte quart". No cal dir que Martí i Pol i Gimferrer, anteriors traductors de la novel·la, escriuen que Rosanette ocupa un apartament "en un quart pis".

Emboirats

El DIEC2 –a estilitzar, en el sentit de "fer semblar més llarg, més prim"– crea aquest exemple: "La boira estilitzada les siluetes". Cotxes, persones i muntanyes emboirats, es veuen estilitzats?

Antologia bilingüe de la poesia de Robert Graves, amb 160 poemes dels 1.202 que va escriure

"De jove, tenia una pobra/ opinió de mi mateix, però no vaig millorar mai/ (ni tan sols per comparació)/ la que tenia dels meus rucs companys d'escola o d'universitat." Des dels anys de l'escola fins a la seva mort a Mallorca, la poesia fou la passió obsessiva de Robert Graves (1895-1985), l'escriptor anglès enterrat a Deià, de cara a la Mediterrània.

A quinze anys, sentint-se aïllat i rebutjat pels seus companys d'internat, es tragué dins ell mateix i descobrí el propi univers poètic. El seu cànnon publicat és constituït per 1.202 poemes. Des de l'any 2003, tots aplegats en un sol volum de Penguin Classics. Escrits al llarg de sis dècades, poden ser vistos com una autobiografia íntima, com unes confessions que ens parlen de les emocions, els pensaments, les actituds i les creences de l'autor de *Jo, Claudi*.

Edicions del Salobre ofereix un tast d'aquesta autobiografia. L'editorial del Port de Pollença n'acaba de publicar una antologia bilingüe formada per 160 poemes.

La selecció i la traducció són de Josep M. Jaumà. I la persona que signa la introducció del volum, on hem pogut conèixer la important relació de Graves amb la poesia –i les característiques d'aquesta part tan notable de la seva obra–, és Lucía Graves, filla seva i escriptora.

El volum fa 450 pàgines, es titula *El país que he escollit. Antologia poètica* i ha estat pensat com un homenatge al poeta Graves, "a qui vam tenir la sort de tenir entre nosaltres durant gairebé mig segle", diuen els editors.

En aquesta selecció que Lucía Graves jutja comprensiva i ben escollida, els poemes, presentats en ordre cronològic, exposen tot un seguit de temes recurrents, sovint entrelaçats. Al centre de la preocupació poètica de Graves, diu Lucía Graves, hi ha l'enigma de la inspiració.

Lligat a aquesta qüestió, hi totem el tema de l'amor i totes les emocions que sorgeixen de les relacions entre amants. I, de vagades, els poemes de Graves parlen, amb un humor incisiu, de la infantesa, de la guerra i la mort, de l'irracional, de la identitat i la dualitat, i del seu rebuig de la societat industrial del segle XX.

A diferència d'uns altres poetes i escriptors britànics contemporanis, Graves, observa la filla, no rebutjà les formes poètiques tradicionals per buscar-ne de noves, sinó que es convertí en un hàbil artífex en l'ús dels mots, de la rima i del metre.

"Trobà l'originalitat –escriu Lucía Graves– en l'actitud envers el tema més que no pas en experiments lingüístics, i tanmateix els seus poemes no resulten pas antiquats: la seva és una veu nova i poderosament personal."

El 1965, quan tenia setanta anys, comenta la filla del poeta, afirmà a Oxford, on feia de professor, que la poesia "no forma part de la literatura, sinó que és una manera de ser i de pensar: quelcom semblant al poder d'avançar per un corredor familiar i, al final, desaparèixer de sobte a través d'un mur de pedra."

EL TEMPS

Robert Graves va escriure poesia a partir de quinze anys. Va ser la passió obsessiva de tota la seva vida.

Lluís Bonada